

naj določi dva zvedenca, ki bi preiskala stvar in povedala, kje tiči vzrok takó slabi rasti. Kmetijska družba je zaupala to stvar grofu Blagaju in nekemu pl. Vestu. Njiju poročilo je precèj obširno, jedro pa mu je to, da stojé drevesa preblizu drugo pri drugem in da se je največja škoda napravila drevoredu précej iz početka s tem, da so med kstanje vsadili akate in ž njimi itak zanikarnim kstanjem vzeli zrak in svetlobo. Zvedenca sta nasvetovala, naj se akatje posekajo. To se je najbrže tudi zgodilo, zakaj od takrat si je pomagal drevored kaj hitro kvišku, in nedolgo za tem se je že čitalo, da daje Ljubljančanom najgostejšo senco.

(Dalje prihodnjic.)

Slutnja.

(Začetkom leta 1894.)

Zamolkel hrup, blesteč odsvit, šumenje . . .
 Kaj znači to, kaj snuje se v daljavi?
 Kaj groznega še bode!
 Človeštvo je v zmešnjavi,
 Opojni vzori mamijo naróde.
 Vzdiguje vsak se: ta kričí, ta joče,
 In človek sam ne vé, kam gré, kaj hoče:
 Prihodnjost temna nam zijá naproti,
 In ni rešilne poti!
 Evropa stara, oj, Evropa kriva,
 Zabredla v stran si! Kam te s poti prave
 Novosti priženó nezdrave?
 Ti meni vidiš se prostrana njiva,
 In klete čez in čez kalí bohotno
 Nemir, nezloga, bratomor poganja.
 Oblakov gruča nad teboj togotno
 Vrší preteč, nevilhto ti naznanja . . .
 Že davno osamela je devica
 Pobegnula odtod pravica,
 In narod vstaja proti rodu,
 Močnejši vklepa slabšega v okove;
 Stanovi na stanove
 Valé se, človek vstaja na človeka!
 V krvavem boji zgrabljena, razvnetá
 Brezupni glad in sitost prenapeta
 Za pédjo ped si trgata bojišče
 In jemljeta po sili . . .
 Oj, Stvarnik mili!

Ječi, trepeče zrak;
 Zavita bedna zemlja v prah in mrak
 Drhtí, in ljuti strah jo bega,
 Kakov bo konec boja tega . . .
 Kakov? — Temní se bolj in bolj obzorje,
 Oblaki se vijó togotni,
 Vse vrè, šumi kot morje . . .
 Bog, večni Bog nad nami,
 Tvoj bič nam zvižga nad glavámi,
 In beda se povsod odziva!
 Kakov pogled! Dim rase proti nebu,
 Požarov svit po zemlji se razliva,
 Mogočen grom, ropot zemljo, nebesa
 Od kraja v kraj pretresa.
 Razbrzdana ogromna tolpa ljuta
 Divjá, morí, podira
 Brez uma in brez čuta.
 In dinamit grmí, in mesta, sela
 Rušé se v prah do cela . . .
 Povsod požar, kričauje, smrt!
 Pobit, preplašen, strt
 V poslednjih mukah rod človeški stoka! . . .
 Dovolj strahú in joka:
 Strašan si, Bog, v pravični jezi,
 A če je volja Tvoja,
 Z roko Ti silno vmes posezi,
 Pokoja daj, ne daj nam boja! . . .

Zamejski.

